

Saa slet er det nuværende Samfund organiseret, at dette Samfund har Raad til Arbejdsløshed, har Raad til, at vi i dette Øjeblik har 44 000 danske Arbejdere gaaende ledige 8 Timer, 10 Timer, 12 Timer hver Dag, som kunde anvendes til nyttigt Samfundsarbejde. Saa slet er det nuværende Samfund organiseret, at vi maa finde os i, at disse 44 000 Arbejdere gaar ledige, og selv om der fra Statens og fra Kommunernes Side gøres, hvad der er menneskelig muligt i Øjeblikket, for at skaffe Arbejde, er det ganske overordentlig svært, saa længe vi har hele det privatkapitalistiske Samfundssystem. Saa ødselt er dette med den menneskelige Arbejdskraft, at det for kun et Par Aar siden flere Maanedes af Vinteren havde Raad til at lade over 100 000 danske Medborgere, som gerne vilde arbejde, og som kunde arbejde, gaa ledige. Saa slet er dette kapitalistiske Samfund organiseret, at Produktionens Indehavere, de, der gør det produktive Samfundsarbejde, er delt i to Klasser, Arbejdsgivernes lille Klasse og Lønarbejdernes store Klasse, som uvægerlig maa komme i Interessemodsætning til hinanden, hvoraf følger Lønkampe, Strejker og Lockouter ofte i Maanedesvis, hvorved Millioner af Arbejdsdage, der kunde være anvendt til produktivt Nyttearbejde, gaar tabt. Det har det nuværende Samfund Raad til, saa ødselt er det. Men dets Forsvarere, dets Talsmænd og Tilhængere kommer her, hvor der er Tale om en Regulering, en Lovordning, en Befæstelse, og siger: Bare der nu ikke gaar en halv Time tabt ved, at vi griber ind i Arbejdernes hellige Frihed, det vilde være en forfærdelig Ulykke! Denne Selvmodsigelse er saa tydelig og klar, at for saa vidt er en Imødegaaelse ogsaa overflødig. Og alt, hvad der bliver sagt af de to ærede Medlemmer, rammer ikke de 4 Lovforslag, her er forelagt, men rammer den bestaaende Tilstand; thi saa vidt er vi da allerede naaet, nemlig gennem et halvt Hundrede Aars Udvikling, Arbejde, Oplysning, Agitation, Kampe, at nu er 8 Timers Dagen en Kendsgerning. Alt, hvad der bliver sagt imod den, rammer altsaa ikke disse 4 Lovforslag, men den bestaaende Tingenes Tilstand. Spørgsmaalet er her blot, om vi skal lade den blive ved at være et Resultat af en privat Overenskomst mellem to Fagorganisationer

her i Landet, eller om vi ikke hellere skal lovfæste Forholdet og dermed skabe en Sikkerhed og en Tryghed, der ikke findes og ikke kan findes, saa længe det hele beror paa en privat Overenskomst, der kan opsiges og for saa vidt er opsagt, selv om den gamle Ordning heldigvis ikke er blevet ført tilbage i Praxis. Nu er det overladt de enkelte Organisationer, og de har jo ikke villet det, de har ikke vovet det, de har ikke kunnet det. Men Muligheden er der stadig. Det ærede Medlem Hr. Reedtz-Thott sagde, at hvis vi nu lovfæstede 8 Timers Arbejdsdagen, vilde Fagforeningerne føle sig saa meget stærkere, saa havde de Ryggen fri, og saa vilde de kaste sig saa meget kraftigere over andre Krav, Lønfordringer o. s. v. Derigennem indrømmede det ærede Medlem, at den Mulighed var der stadig, at Arbejdsgiverne kunde ikke blot formelt, men ogsaa reelt sige Overenskomsten om 8 Timers Arbejdsdagen op og tage en Kamp derpaa. Det laa bag det ærede Medlems Udtalelse, ellers var der ingen Mening i den. Den Frygt skulde stadig være over Arbejderklassen, men dermed rigtignok ogsaa over hele Samfundet, og det vilde, hvad det ærede Medlem Hr. Dahlgaard sagde, blive en saa oprivende Samfundskamp her i Landet, at jeg heller ikke tror, at Arbejdsgiverne og deres Repræsentanter er tjente dermed.

Maa jeg tilføje — det er for Resten i høj Grad berørt af det ærede Medlem Hr. Dahlgaard —, at disse forskellige teoretiske og agitatoriske Udviklinger ikke blot rammer den Ordning, der har bestaaet siden 1919, 8 Timers Arbejdsdagen gennemført ved Overenskomst mellem Arbejdere og Arbejdsgivere, men den rammer ogsaa hele vor Helligdagslovgivning, Fabrikloven, Bageriloven, Loven af 1919 om 8 Timers Arbejdsdagens Lovfæstelse i Døgndrift. Alt dette i den bestaaende Lovgivning, som de ærede Medlemmers Partier selv har været med til at gennemføre, og som de i deres 4-aarige Regeringstid, som det ærede Medlem Hr. Dahlgaard meget rigtigt sagde, intet har gjort for at faa ophævet — alt dette rammes af disse mere eller mindre filosoferende og agiterende Udtalelser. Alt, hvad det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen sagde, teoretisk, filosoferende og agiterende, mod disse Lovforslag, rammer den bestaa-